Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

13. Aarg. Nr. 4. *Den 15. Novbr. 1863.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Bemærkninger af Præsident Daniel H. Wells,

gjorte i Bowery, Store Saltsøstad, den 31te Mai 1863.

(Fra „Journal of Dicourses.")

Jeg er taknemmelig for den Leilighed, der tilbyder sig for mig at staae frem og bære Vidnesbyrd om vor hellige Religion; i Besiddelse af denne, haaber jeg at henleve alle mit Livs Dage. Ved den er jeg bleven belært om Gjenstande, der har Vigtighed for min Sjæls Velfærd nu og herefter. Den har ført mig fremad til det Bedre og givet mig Kundskab, Viisdom og Magt ved Guds Aand.

Hvilke Begreber havde vi om Gud førend vort Sind blev oplyst med Sandheden, som den Almægtige har aabenbaret i disse sidste Dage? Vi vidste ikke i hvilken Egenskab han var vor Fader; vi havde intet Begreb om Gud eller hans Søn Jesum Christum, om hvem det siges, at det er det evige Liv at kjende ham. De Lærde i vore Dage kunne ikke give os nogen Underretning om ham eller om vor egen Oprindelse. Dette have vi lært ved at annamme „Mormonismen" eller de Sandheder, den Almægtige har aabenbaret i de sidste Dage. Nu vide vi, at han aabenbarede sig i gamle Dage; vi kunne nu forstaae hvad det betyder, de gamle Propheter og Guds Tjenere have strevet, naar de vare inspirerede af Jesu Christi Aabenbaringer; men dette forstode vi ikke førend han atter igjen aabenbarede sig, og vi have erholdt denne Kundskab gjennem hans Tjenere i vore Dage.

De orthodoxe Menigheder sagde os, at de, som ere Medlemmer af deres Partier, vilde muligen blive frelste, men for Udenforstaaende er der ikke nogen Tanke om Saliggjørelse — de maae fare ned og blive dømt til et evigvarende Helvede. De havde alligevel intet rigtigt Begreb om den Almægtiges Hensigter med Hensyn til vor Tilværelse, og kunde ikke meddele os Noget om vor Oprindelse eller hvorfra vi udsprang. Andre Religionsbekjendere vilde frelse Alle i Guds Rige og bringe Alle uden Forskjel i Herrens Nærværelse, hvadenten de vare i deres

Synder eller ikke; Saliggjørelsens Plan, sagde de, er tilstrækkelig til at frelse Alle.

Der er en Maade, paa hvilken Alle, undtagen de, der have syndet til Døden, tildeels kunne blive frelste og annamme en vis Herlighed. Der gives et Princip, aabenbaret i Himmelens store Huusholdning, paa hvilket vi kunne handle for hinanden, hvorved de Slægter, der ere døde i Uvidenhed om Evangeliet, kunne blive betjente ved de Levende, paa det de kunne blive dømte i Lighed med Mennesker i Kjødet. Dette Princip er bleven aabenbaret i disse sidste Dage; det er et Princip, som er herligt; det glæder og tilfredsstiller den Troende og kaster Kjærlighedens Kaabe over hele Menneskeslægten. Det er ikke vor himmelske Faders Villie at fordømme sine jordiske Børn til en evigvarende Elendighed, naar de ikke have faaet Kundskab om Livets og Saliggjørelsens Plan og naar de i Uvidenhed have opløftet deres Hænder imod ham. Der maa altsaa være en Maade, paa hvilken de kunne deelagtiggjøres i de Velsignelser, vor fælleds Fader udgyder over sine trofaste Børn. Vor hellige Religion lærer os at udstrække vor Kjærlighed, Kundskab og Viisdom til alle Mennesker. Ere de Afdøde ikke vore Brødre og Søstre? have vi ikke en fælleds Oprindelse? have vi ikke en fælleds Fader, som er Fader til vore Aander? Jo. Vi ere altsaa af een Familie, mine Brødre og Søstre, og vi bør derfor ogsaa handle til hinandens Bedste.

Hvor stor burde ikke vor Taknemmelighed, Glæde og Tilfredshed være, fordi vi have faaet denne Kundskab og fordi vi kunne sætte vore Fødder paa Saliggjørelsens Klippe og være Budbærere med Frelse til alle Folk, at opreise dem fra deres lave og uværdige Stillinger og ophøie dem ved Kundskab om Gud. Gives der ingen Belønning, Herlighed eller Glæde ved saadanne Handlinger? Tiden vil udfolde, om der er Velsignelse eller ikke ved at udrække en hjælpsom Haand til de Ærlige, Fattige og Betrængte iblandt Nationerne og at befrie dem fra Syndens Trældom og fra den Fattigdom, der trykker dem saa haardt; derved have ligesom deres Hænder og Fødder været lænkede sammen og de have ikke kunnet afkaste disse Onder selv. Vi sønderbryde deres Lænker og bringe dem ind under Evangeliets Frihed; vi løse ikke alene deres Aander, men ogsaa deres Hænder og Fødder og sætte dem i saadanne Stillinger, at de kunne tage Vare paa sig selv. Dette er den sande Kjærlighed. Man kan give en Hungrig et Stykke Brød, men naar Sulten igjen indfinder sig, maa en Anden atter tilfredsstille hans Begjæring; at sætte et saadant fattigt Individ i en Stilling, ved hvilken han selv kan erhverve sig sit Ophold, er den sande Kjærlighed; paa denne Maade leder man hans Fødder paa den Vei, der fører til sand Uafhængighed; han har kun at stole paa sine egne Bestræbelser for at komme fremad og paa Guds Velsignelser.

Naar Menneskene ledes bort fra de skadelige Indflydelser, der ere saa fremtrædende i Verden, og de blive ledede fremad paa Sandhedens og Retfærdighedens Sti, hvad kan da forhindre dem i de Helliges Midte fra at vandre fremad paa denne Vei? Anstrængelserne for at handle ærligt og retfærdigt under saadanne Omstændigheder ere Intet i Sammenligning med hvad de ere, naar man bestandig omgives af onde Indflydelser og slette Exempler. Herved ere de altsaa velsignede og nyde Gavn af at være iblandt Hellige, og paa denne Maade kastes atter Kjærlighedens Kaabe over de Fattige og Betrængte, som hungre og tørste ligesaa

meget efter Retfærdighed som efter de Midler, der ere nødvendige til deres timelige Existents.

De Leiligheder, jeg her har nævnet, ere kun faa af de Tilfælde, der tilbyde sig for de Hellige til at gjøre godt. De have større Leilighed til at gavne dem selv og Andre end alle andre Folk paa Jordens Overflade. De, som komme hertil for at hjælpe til med at fremrulle den store Gjerning, ville ogsaa blive deelagtiggjorte i de store Velsignelser, som blive Lønnen for vor Umage. Lad disse gunstige Leiligheder, som tilbydes os, ikke gaae ubenyttede hen, thi det er et stort og herligt Værk, vi arbeide paa, og det vil gavne hele Menneskeslægten.

Hvorfor vil saa Verden søge at omkomme og udrydde dem, der arbeide for et saa vigtigt og gavnligt Foretagende. Der er ingen Grund for, at Mennesket ikke skulde understøtte hellige og retfærdige Principer, som vil forædle og ophøie Menneskeslægten, hvis den vil lade sig forædle; der er aldeles ingen Grund hvorfor man skal modstaae de Sidste-Dages Hellige eller søge deres Undergang og Ødelæggelse; naar Menneskene forsøge at udrydde os, gjøre de det uden Aarsag — de gjøre det fordi de have retfærdige Principer og for at tilfredsstille deres egne ugudelige Hensigter; de holde mere af at lyve end at sige Sandhed; de gjøre dette ved Djævelens Indskydelse uden nogensomhelst Aarsag eller Anledning. De ville blive fordømte, fordi de elske Mørket mere end Lyset; de have Magt til at gjøre Ondt, og forsaavidt som de lytte til de onde Magter og adlyde dem, ville de blive fordømte; de have jo den samme Ret som vi til at adlyde Sandheden og erholde Lys, Kundskab og Viisdom fra Himmelen, og de kunne blive deelagtige i de samme Velsignelser, som vi nyde. Naar de vælge at vandre paa den Ondes og Ugudeliges Vei, gjøre de dette paa deres eget Ansvar. Det store Fleertal i Verden vil forkaste det Gode og holde fast ved det Onde; dette har været saaledes fra Begyndelsen af. Hvor usandsynligt det end synes, saa er det dog afgjort, at en stor Deel af Menneskene ville ikke adlyde Sandheden, men ville hellere forkaste den og nedtræde Guds Ords Forkyndere, korsfæste Frelseren paany, udrydde Propheterne og omstyrte Sandhed og Retfærdighed, saalænge de have Kraft dertil.

Dagen er dog nu oprunden, da disse Lærdomme ville blive understøttede paa Jorden; de have allerede faaet Fodfæste i disse Dale; den Almægtige har lagt sin Haand paa Værket for at oprette sit Rige paa Jorden for aldrig mere at blive overvundet eller omstyrtet.

Vi boe her imellem Bjergene, hvorfor vi maae takke Gud; vi have Lærdomme, som ere til Liv og Frelse for hele Verden; vi udsende Livets Herolder for at forkynde disse Lærdomme og de slaae dybe Rødder i Jorden. Magten til at løse og binde er her, ja endog Magten fra Himmelen er os given, og den vil ikke mere blive overvunden eller borttagen, thi den Tid er forbi. Vi leve paa en Tid, der er riig paa store Begivenheder. Den almægtige Gud er kommen frem og vi have hørt hans Fodtrin; han arbeider midt iblandt Nationerne; dette er tydeligt for os, som boe her fire tusind Fod over Havets Overflade; fra denne Høide kunne vi see tydeligere og have bedre Begreber om Guds Bevægelser iblandt Nationerne under os. Herren har salvet vore Øine og vi see gjennem en klarere og renere Atmosphære.

Jeg troer vi skattere disse Naadegaver og Velsignelser saa godt vi kunne. Der er een af dem, som vi sandelig godt kan fatte, og det er den Fred og Ro, vi nyde i disse fjerne Dale. Herren har

storligen velsignet dette Land og bevirket, at det frembringer Livets Nodvendigheder; han har sat vore Fødder ved de stille Vande, givet os Helbred, Rigdom, Fred og Lykke. Nu kunne vi skattere disse Velsignelser, om vi end ikke kunde før, thi nu see vi Nød og Elendighed hjemsøge de onde og ugudelige Nationer, saaledes som det er bleven forudsagt af Herrens Tjenere. En Strøm af Lys og Kundskab flyder fra Himmelen gjennem det hellige Præstedømme. Det evige Livs Kilder ere aabnede, og Alle kunne gaae dertil og drikke deraf. Kunne vi tænke paa dette, uden at føle os taknemmelige mod vor Gud og Fader, og skulle vi ikke gjøre det Bedste, vi kunne, for vore Pligters Udførelse? Bør det os ikke at handle ærligt og oprigtigt med det, der er anbetroet til vor Omsorg, og skulle vi ikke være trofaste i de Pagter, vi have sluttet med Himmelen?

Kunne vi vedblive at vandre fremad paa den Vei, der er anviist os af ham, der er vor Leder og Præsident, og som vil føre Israel fremad til Ophøielse? Han har lært os at benytte Elementerne, ved hvis Hjælp vi kunne forskaffe os vort Ophold og blive uafhængige. Vi have forpligtet os til at vandre fremad i det Gode — Mange have idetmindste gjort saa. Kunne vi stadig vedblive at voxe mere og mere og frembringe større Resultater end hidtil ved en større Udholdenhed end den, vi forhen have været i Besiddelse af.

Det glædede mig overmaade meget, da Præsident Young sagde, at Folkene i den sydlige Deel af vort Territorium vare gaaede betydeligt fremad; lad os takke Gud derfor, thi det er herligt at forbedre sig. Lader os, mine Brødre og Søstre, vedblive at voxe og tiltage og vandre fremad, hvis vi hidtil have staaet stille; lad os søge at bortrydde enhver Hindring, der lægger sig paa vor Vei, og udføre de timelige Forbedringer, det er blevet os paalagt at iværksætte, med større Hurtighed end forhen. Jeg henpeger til dette, fordi de yde os Gavn, idet de bevirke, at vi faae større Frihed og Uafhængighed; paa samme Tid ville vi ikke forglemme at berige vort Sind med Kundskab om Gud og om det, der hører til det evige Liv og den Herlighed, vi forvente herefter. Vi ville ikke forglemme at bibringe vore Børn Forstand paa Ære, Sandhed, Retfærdighed mod Gud saavelsom Lydighed mod ham, hans Tjenere og Love, thi det er dette, der vil gjøre dem ærlige og vil ophøie dem i vor himmelske Faders Dine og bevirke, at de ville komme til at boe i hans Nærværelse.

Dersom Nogen af os har været henfalden til onde Vaner, lad os da forsage det Onde og gjøre Godt, lad os udrydde den syndige Gift af vort Indre og lad den Almægtiges Aand og Kraft regjere der og have frit Løb, paa det vi maatte blive herliggjorte; dens Indflydelse skulde vi søge at forplante til enhver af Samfundets Forgreninger; dette er mine høieste Ønsker. Lad os være forenede i Kjærlighed til Gud og Sandheden, thi i Enighed er der Styrke, og i Enighed af denne Beskaffenhed tilkjendegives Guds almægtige Kraft. Dersom vi gjøre dette, ligger alle Velsignelser foran os til Annammelse; Intet skal blive tilbageholdt dem, som elske Gud og holde hans Befalinger; alle Ting, som ere værd at annamme, vil han give dem. Disse ere Naadegaver og Velsignelser, som kun dette Folk nyder, og ingen Andre.

Den selvlavede Religion i vore Dage vil ikke gjøre Nogen godt; den vil ikke give Nogen Ret til at indgaae i Guds Nærværelse; der er ingen Trøst i Alt, hvad dens Embedsmænd foretage sig, udtale eller bede om til Menneskeslægtens

Gavn, thi Livets og Kundskabens Kilde flyder ikke for dem. Forsaavidt som man indprenter Moralitet, har det en gavnlig Indflydelse paa Menneskeslægten, idet den hjælper Mennesket til at faae Styrke nok til ikke at falde tilbage til Raahedens Unoder, men derved faaer den store Masse dog ingen Tilbøielighed til det Bedre, og Lærdommene om Moralitet bevirker intet Fremskridt, thi de, der sige, de ikke bekjende sig til nogen Religion, ere gjerne mere moralske, ærlige og trofaste i Opfyldelsen af Livets Pligter, end dem, der bekjende sig til Christenhedens forskjellige Religionspartier.

Den Religion, vi bekjende os til, er Ophav til al Kundskab; den indbefatter Moralitet, Sandhed, Dyd og enhver Lærdom om sand Kundskab, hvilken leder til sand Storhed og Magt; den har Livets Kraft i sig og fører fremad til Ophøielse i Gud vor Faders Nærværelse. Lad os rettelig vurdere vor Religion og de Velsignelser, vi nyde; lad os ikke haane de Lærdomme, Herren har aabenbaret til vor Ledelse, men lad os bestandig være paavirket af den Almægtiges Aand, som er i os; lad os aldrig bedrøve denne Aand, saa den skulde forlade os; dersom vi handle paa denne Maade, ville vi aldrig vandre paa forbudne Stier eller i Mørke og Vildfarelse, og heller ikke troe paa Løgn, der leder til Fordømmelse. Dersom vi efterleve Lærdommene i vor hellige Religion, ville vi blive det største og mægtigste Folk paa hele Jorden; vi skulle da erholde Styrke fra Himmelen til at gaae fremad med Israels Guds mægtige Kraft og forløse Jorden fra Synd og Trældom med dens Følger, og opreise Frihedens og Saliggjørelsens Banner for Menneskeslægten. Der er et Tilflugtssted beredt, hvor alle de Oprigtige af Hjertet kunne samle sig, hvor de kunne være i Fred og hvor deres Ret vil blive dem given og deres Gods være i Sikkerhed. Alle Folk kunne samle sig om dette Banner, fordi det staaer fast og urokkeligt og den personlige Rettighed vil blive respecteret. Dette er det eneste Sted paa Jorden, hvor man nyder disse Goder; paa alle andre Steder nedtrædes Individernes Rettigheder og deres Eiendele ere usikkre. Dette Rige omfatter Alt, hvad der er varigt og uendeligt; det vil bestaae gjennem Tider og Evigheder og vi med det. Vi vide med Vished, at Herren har paabegyndt denne store og forunderlige Gjerning, og han vil fuldføre den og sonderbryde alle onde og ugudelige Nationer, indtil de blive Dele af Guds og Christi Rige; men hans Rige og Kirke, som nu er oprettet, vil vedblive at existere i al Evighed. Dette er vort Vidnesbyrd for alle Folk. Vort Raad er: „Gaaer bort fra hende, I mit Folk! at I ikke skulle blive deelagtige i hendes Synder og ikke rammes af hendes Plager."

Maa Herren hjælpe os til at vandre fremad, paa det vi maatte modtage Magt og Myndighed fra Gud, og at denne maa udøve sin Indflydelse indtil Jorden er forløst og Christus besidder alle Rigerne under Himmelen, er min Bøn i Jesu Navn. Amen.

Opfyldelsen af Prophetierne i Mormons Bog angaaende Amerika.

(Fra „Millennial Star.“)

Befolkningen af Amerika er nu og har i mange Aar været et interessant Emne. Uden Mormons Bog vilde man ikke kunne erholde nogen nøiagtig Underretning om de oprindelige Indbyggere i dette store Land. Den inspirerede Skribent, Moses, giver en kort Beretning i 1ste Mosebog 11te Capitel om hvorledes Folkene eengang vare enige om at bygge en Stad og et Taarn, hvis Top skulde naae til Himmelen. Men Herren forstyrrede deres Tungemaal, saa at de ikke forstode hinanden, hvorved han bevirkede, at deres Foretagende ikke lykkedes: „Og Herren adspredte dem derfra over al Jordens Kreds.“ Det er øiensynligt, at det ikke var Mose Hensigt at forklare, hvorledes de adspredtes og hvorhen de droge, eller hvilke Lande de befolkede, thi han skriver jo kun, „at Herren adspredte dem derfra over al Jordens Kreds.“ Hvis man ikke havde Optegnelser af Ether, en Prophet, som levede paa Amerikas Fastland, vilde man ikke vide, hvor en stor Deel af Folket vandrede hen. Men Propheten Ether, hvis korte Fortælling herom findes i Mormons Bog Side 523-25, beretter, at en Mand med en meget stor Tro og som var med ved Babels Taarns Opbyggelse, blev overtalt af sin Broder Jared til at paakalde Herren og bede ham om ikke at forstyrre deres Tungemaal; Herren hørte hans Bønner og befalede ham at samle alle Sorter Sædefrø og Qvæg af alle Slags og sine Slægtninge, saa vilde Gud give ham Underretning om hvorhen de skulde begive sig. „Og det skete, de vandrede i Ørken, og byggede Fartøier i hvilke de fore over mange Vande, styrede ved Herrens Haand bestandigen. Og Herren vilde ei tilstede dem at tøve hiinsides Havet i Ørken, men han vilde, at de skulde gaae lige til det forjættede Land, hvilket var ypperligt fremfor alle andre Lande, hvilket Gud Herren havde bevaret til et retfærdigt Folk; og han havde tilsvoret Jareds Broder i sin Vrede, at hvo, der skulde eie dette forjættede Land, fra den Tid af og til evig Tid, skulde tjene ham, den sande og eneste Gud, ellers skulde de vorde udryddede, naar hans Vrede kom over dem. Og nu kunne vi see Guds Beslutninger angaaende dette Land, at det er et forjættet Land, og hvilketsomhelst Folk, der eier det, skal tjene Gud, ellers skulde de vorde udryddede, naar hans Vredes Fylde kommer over dem.“ Det Følgende af Ethers Bog underretter os om, at eftersom Folkene formerede sig i det forjættede Land, bleve de ugudelige og bragte derved den Fordømmelse over dem, som Herren havde sagt til Jareds Broder skulde ramme dem, hvis de ikke vilde holde sig til den eneste og sande Gud og tjene ham. Folket havde indgaaet hemmelige Forbindelser med hverandre for derved at erholde Magt, og Krige havde hersket i Landet og de vare saa heftige i Strid, at de end ikke standsede for at begrave deres Døde; de glemte hvilke Betingelser Gud ved Jareds Broder havde fastsat for at et Folk kunde beboe og eie dette udvalgte Land. Saaledes fik Satan da Lov til at opirre dem til Krig indtil de Alle vare slagne, ja endog mange Millioner; de dræbte hverandre indtil Alle vare ihjelslagne, med Undtagelse af to Konger, som strede mod

hinanden til Begge faldt, efterladende Propheten Ether alene til at beskrive de store og forfærdelige Krige, han havde været Vidne til. Paa denne Maade bleve Herrens Ord opfyldte, at hvilketsomhelst Folk, der eiede det forjættede Land og gjorde sig skyldig i Synd, skulde blive udryddet.

Herrens Hensigter med det forjættede Land paa den østlige Halvklode vare omtrent de samme som de ovenfor omtalte med den vestlige Deel af Jorden. Vi læse nemlig, at de oprørske Jøder bleve udryddede, da de reiste til det forjættede Canaans Land, (nu kaldet Palæstina og i Tyrkernes Besiddelse) thi kun Josva og Caleb og dem, der vare blevne fødte paa Veien og ikke havde været opsætsige, naaede det forjættede Land. Dette viser, at det var Herrens Beslutning, at det bedste Folk skulde besidde det bedste Land — Canaan siges at være et Land, som flyder med Mælk og Honning; begge disse forjættede Lande skulde have Overflodighed af Livets Nødvendigheder og Behageligheder for Folkene og de skulde være rige paa Materialier til Stæders og Templers Opførelse. De gamle Ruiner af Byer og Fæstninger i Central-Amerika ere slaaende Beviser paa den Mængde Materialier, som Landet har frembragt, og de bevise ogsaa Folkets Forstand og Dygtighed i at benytte disse. Faa kunne reise gjennem Amerika uden at blive overtydet om, at de ere i et udvalgt Land fremfor alle andre Lande.

Mormons Bog giver ligeledes en interessant Beretning om hvorledes Herren befalede en Mand ved Navn Lehi med sin Familie at forlade Jerusalem og seile over de store Vande paa lignende Maade, som han havde befalet Jared og hans Familie at gjøre, paa det de ogsaa maatte komme til Amerikas forjættede og udvalgte Land. Jareds Broders og hans Families Efterkommere havde ikke været tilstrækkelig retfærdige til at faae Lov til at leve paa et saa godt Land. Paa den Tid syntes det, at Herren vilde prøve Lehis Efterkommere, som vare af Manasse Stamme, en Søn af Joseph, som blev solgt i Egypten. Historien viser dog, at denne Deel af Josephs Familie kun vare retfærdige og gode i nogle faa Led, hvorpaa de ligeledes henfaldt til mange af de Feil og Synder, Jareds Efterkommere havde gjort sig skyldige i, thi de bleve ligesom hine morderiske, stolte og ugudelige. Dette Folk havde vor Frelser personligen iblandt sig. Han besøgte det forjættede Land, Amerika, udvalgte tolv Apostler og oprettede Evangeliet iblandt dem paa lignende Maade som han havde gjort i Jerusalem. Lehis Efterkommere henfaldt, ligesom de christne Menigheder i Europa og Asien, til Apostasie, og deres Krige vare saa mange og store, at Nephi Børn faldt for Lamaniterne — deres Brødre — paa Kamppladsen. De Tiloversblevne vare Lamans Børn, hvis Efterkommere mishagede Herren saa meget, at deres Hud blev farvet af Forbandelse, og nu kjendes disse under Navnet Indianere i Amerika. Lehi Efterkommere, hvis Stammefader kom fra Jerusalem, vare altsaa ikke retfærdige for Herren, hvorfor de ikke kunde nyde Besiddelsen af det udvalgte Land i Amerika, som overgaaer alle andre Lande, fordi Herren havde fattet den Beslutning, „at hvilketsomhelst Folk, der eier det, skal tjene Gud, ellers skulle de vorde udryddede, naar hans Vredes Fylde kommer."

Efter nogle faa Aarhundreders Forløb syntes det, at Herren endnu var villig til at dette forjættede og udvalgte Land skulde beboes og benyttes, idet Christopher Columbus, som levede i Genua i Italien, fik den Idee, at der maatte ligge et Land hiinsides Atlanterhavet. Columbus fik et Skib og Udrustning af Ferdinand og

Isabella, Kongen og Dronningen af Spanien, og i Aaret 1492 opdagedes Amerika. Ved hans Tilbagekomst bragte han sine Landsmænd de glade Tidender, at det nye Land var bleven opdaget. Nu udvandrede Folk i Hobetal fra Europa til Amerika, og efterhaanden opfyldte en mægtig Nation, liig Jarediterne, Lamaniterne og Nephiterne, det forjættede Land paa den vestlige Halvkugle. Dette Folk, som uheldigviis ikke troede paa Ethers Optegnelser, var heller ikke godt nok for Herren til at besidde Landet, thi det henfaldt til Ugudelighed, ligesom de Folk, der vare gaaede forud for det, og det forkastede de Raad, de fik af den sidste Prophet Joseph Smith, som Herren havde opreist, ag følgelig vil det gaae sin Undergang imøde formedelst Ugudelighed og Vantro. De Nyheder, Posten bringer daglig fra Krigsskuepladsen i Amerika, ere klare Beviser paa Sandheden af vor Paastand.

Opfyldelsen af en anden af Ethers Prophetier, hvor det siges, „at hvilketsomhelst Folk, der eier det, (Landet) skal være fri for Trældom og for Fangenskab" er ogsaa bleven oplyst ved Exempler. Beretningen om Krigen mellem det amerikanske Folk og England, deres Uafhængighedserklæring i Aaret 1776 og deres Held med at oprette deres Nationalitet, ere stærke Beviser for, at Herren erindrede sit Løfte, at det Folk, som eiede Landet, skulde være fri fra Trældom, dersom det overholdt hans Bud og Befalinger. Opdagelsen af General Arnolds Forræderi i sine Underhandlinger med General Clinton og Major Andre i Aaret 1780, hvilket, hvis det havde lykkedes, vistnok vilde have afvendet den amerikanske Uafhængighed, er ogsaa et Beviis paa, at Ethers Propheti var sand, naar han siger, at „hvilketkemhelst Folk der eier det, skal være fri for Trældom og for Fangenskab, og for alle andre Folk under Himmelen, dersom de ikkun ville tjene Landets Gud, som er Jesus Christus." Tiden er nær, da de Sidste-Dages Hellige skulle boe overalt i det forjættede Land; de skulle kun gaae fremad paa Dydens og Retfærdighedens Vei, hvorpaa de have vandret siden Sandheden blev aabenbaret dem ved hellige Engles Betjening, for at sikkre dem de Forjættelser, Herren gav til de tidligere Beboere af Landet.

At blive betjente af Engle fra Himmelen, at være samlet med hellige Propheter og være i Selskab med Hellige, saavelsom at nyde den Hellig-Aands Gave, ere stærke Bevæggrunde for de Hellige, der leve sammen med de Ugudelige i disse Lande, til at være trofaste i de Pagter, de have sluttet med Herren, for at de eengang maatte kunne nyde de Velsignelser, der vente alle Trofaste.

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de November.

Vi optage efter „Millennial Star" Følgende:

Udelukte. — Daabshandlingen. — Fratagelse af Præstedømmet.

Paa mange Steder synes der at mangle et klart Begreb om den Fremgangsmaade, der burde bruges mod Medlemmer, der ere blevne afskaarne fra Kirken

og som fremstille sig til Optagelse ved Daab, hvorfor nogle Lærdomme angaaende dette Punkt muligen kunde være paa deres Plads i disse Bemærkninger. Vi have hørt nogle af Ældsterne antage, at Daab og Haandspaalæggelse, skjænket til Personer, der retteligen ere blevne udelukte af Menigheden, for en Gjentagelse af den første Administration af disse Ordinantser til dem, som om den sidste Daab og Haandspaalæggelse stod i Forbindelse med den første eller blot var en Bekræftelse paa den første Udøvelse af disse Ordinantser, hvilket ikke er Tilfældet; ligeledes har det faldet Nogle ind, at naar et Individ, som besad en eller anden Grad af Præstedømmet, blev udelukt, skulde det samme Præstedømme bekræftes paa dem ved Optagelsen i Kirken. Vi vide idetmindste, at nogle af de Personer, som besad Præstedømmet førend de bleve udelukte, have den Idee, at naar de atter bleve optagne ved Daab, vilde deres tidligere Præstedømme blive dem tildeelt igjen. Ved at overtænke dette Punkt, burde enhver Ældste komme til Forstand om hans Pligt i denne Henseende, og derved blive istand til at handle i Forening med alle hans Brødre og i Overeensstemmelse med Guds Love.

Naar et Individ er bleven afskaaren paa den rette Maade fra Kirken, forspilder han eller hun alle de Rettigheder og det Præstedømme, Vedkommende som Medlem i Menigheden besad, og bliver i enhver Henseende at betragte som en Fremmed udenfor Guds Kirke og Rige; dette er ingen Tvivl underkastet. Der kan i enkelte Tilfælde være Omstændigheder, der ere undskyldende for Vedkommende, og som i Guds Aasyn kunne formilde den Straf, der ellers skulde lides for Overtrædelsen; thi naar Personer kun ere begavede med faa Evner og en mindre god Forstand og de ikke selv ere Skyld i deres Uvidenhed, vil Herren see til dem i Naade og Barmhjertighed, thi som han siger: „Hvem Meget er anbetroet, af ham skal man kræve Mere, men den, som ikke veed hvad Herrens Villie er, og gjør hvad der er Hug værd, skal faae lidet Hug." Naar der handles paa en passende og til Omstændighederne svarende Maade med et Medlem af Kirken, og han bliver udelukt, gjør det ligemeget hvadenten han forstaaer Lidt eller Meget; han bliver berøvet ethvert Krav paa de Velsignelser, han som trofast og oprigtigt Medlem af Kirken kunde have erholdt. Hvis han senere omvender sig og kommer frem, bekjendende sine Synder og begjærer Daab, bør denne Ordinantse udføres paa den rigtige Maade, som om det var første Gang denne Ordinantse administreredes til ham; saaledes ogsaa med Haandspaalæggelse. Dersom et Menneske fornyer sin Pagt paa den Maade, som det blev befalet hele Menigheden i 1856—57 at gjøre, da er det en Gjentagelse af den første Daab og Haandspaalæggelse, og alle de Velsignelser og det Præstedømme, han besad forend sin Reformation, ville igjen blive bekræftede paa ham, og det med Rette, thi her har ingen Overtrædelse, som fortjente Udelukkelse, fundet Sted, men det er kun en Befaling fra Herren til Vedkommendes Bestyrkelse i Troen. Anderledes forholder det sig med en Mand, som besidder Præstedømmet og for Overtrædelse af Guds Bud bliver afskaaren fra Kirken; han kan ikke gjøre Fordring paa at erholde sit Embede i Præstedømmet igjen ved sin Optagelse i Samfundet fordi han eengang besad det; han betragtes som et nyt Medlem og maa derfor ogsaa erholde sin Myndighed eller sit Præstedømme saaledes som han første Gang blev sat i Besiddelse deraf — hvis dette skete paa rette Maade — det vil sige, hvis han erholdt Præstedømmet ved Aabenbaringens Aand gjennem den Mand

eller de Mænd, som havde Myndighed til at kalde ham til Præstedømmet og bekræfte det paa ham. Vi kunde ønske, at Menighedens Ældster fuldkomment forstode dette, thi vi troe der har været nogen Misforstaaelse angaaende dette Punkt paa nogle Steder. Hvis vi præsiderede over en Green i Kirken, og tolv Mænd, som havde havt Præstedømmet, men vare udelukte, fremstillede sig til Optagelse i Menigheden igjen, vilde vi ikke ordinere Nogen af dem, medmindre vi havde Brug for dem og bleve tilskyndede ved Aanden til at tildele dem Præstedømmet; vi vilde slet ikke faae den Idee, at fordi de eengang havde været i Præstedømmet, skulde det igjen paalægges dem fremfor andre tolv Mænd i Grenen, der vare trofaste, men ikke før beskikkede i Præstedømmet. Vi ere overbeviste om, at enhver rettænkende Mand, der efter at have været udelukt, bliver optagen i Menigheden, vil dele de Anskuelser, vi her have udtalt angaaende denne Gjenstand. Et Menneske, som er oprigtig og ydmyg, vil ikke hige eller tragte efter Myndighed, hvormeget han end skatterer den, men vil være glad og taknemmelig ved at være et Medlem i Christi Kirke; han vil vente til det behager Herren at iklæde ham med Præstedømmets Myndighed igjen, og naar han da atter bliver beskikket, vil han sandsynligviis sætte mere Priis derpaa end første Gang, han besad det, og saa vil han ære sin Kaldelse og opfylde sine Pligter.

Medens vi skrive om denne Gjenstand, ville vi paapege en anden feilagtig Opfattelse, hvori Brødrene af Præstedømmet gjøre sig skyldige. Naar en Mand er bleven ordineret til Præstedømmet, troe Nogle, at han ikke kan suspenderes derfra, medens han er i Kirken. Man troer, at det præsiderende Præstedømme kan ordinere og tildele Myndighed, men kan ikke tilbagetage eller suspendere Vedkommendes Præstedømme, uden at udelukke den, der besidder det. Det er overflødigt at omtale dette Punkt vidtløftig; vi behøve blot at bemærke, at den Magt, der kan tildele Myndighed, kan ogsaa fratage eller suspendere den, dersom Myndigheden bliver misbrugt eller vanæret; derfor er det ikke nødvendigt, at Vedkommende skal udelukkes af Kirken og berøves al Ret til at være Medlem af Menigheden, fordi det Præstedømmes Embede, han beklæder, bliver ham fratagen. Det er ingen Tvivl underkastet, at Nogle have søgt ivrig efter at erholde Præstedømmet og ogsaa, at nogle Enkelte have været uvise nok til at tildele det, hvorved den Enes Iver i Forening med den Andens Mangel paa Viisdom har bevirket, at Nogle ere blevne paalagte det hellige Præstedømme, som, idetmindste for en kort Tid, vilde have gaaet langt bedre frem ved at staae i Menigheden som Medlemmer. Hvor dette har været Tilfældet, er det let at indsee, at Omstændigheder kunde vende det saaledes, at en Suspension fra deres Præstedømme vilde blive nødvendig indtil deres Uvidenhed svandt bort for Erfaringen i at administrere Evangeliets Ordinantser saaledes, at det kunde være Gud til Behag og til deres Brødres Tilfredshed. Til Beroligelse for de Hellige ville vi bemærke, at enhver trofast Mand, der er af Israels Huus, vil tidligere eller senere blive beskikket til Præstedømmet; thi han er berettiget dertil ved sin Slægtlinie efter Guds Løfter og Pagter til Fædrene.

Correspondance.

Amerika

Store Saltsøstad, den 18de Septbr. 1863.

Præsident Jesse N. Smith,

Kjære Broder!

Hvis jeg skulde være saa heldig at berette vor Ankomst hertil førend andre af vore Brødre, (hvilket jeg har Grund til at formode) vilde disse Linier maaskee være af nogen Interesse.

Jeg formoder De er underrettet om, at Biskop Prestons Compagni, i hvilket jeg og en stor Mængde Skandinavere befandt os, forlod Florence den 10de Juli. Vi havde en heldig Reise, indtil vi naaede denne Stad den 9de ds. Af Compagniet, som bestod af 300 Personer foruden Kudskene, døde kun 3 Børn, som vare sygelige førend vi begyndte Reisen over Sletterne. Flere bleve overkjørte, fordi de ikke vare forsigtige nok, og deres Død syntes at være vis, men ved Tro og Bøn ere de Alle blevne helbredede, som om Intet var hændet, med Undtagelse af en svensk Pige, der brækkede Benet nogle Dage førend vi ankom hertil. Den varme og tørre Aarstid bevirkede, at Vandet i Platte Floden og ogsaa i Sweetwater var meget lavt og Kreaturernes Føder blev næsten opbrændt paa mange Steder. Vore Kreaturer bleve holdte i god Orden hele Veien. En pludselig Sygdom dræbte omtrent 25 af dem, da vi kom til Sweetwater, men saa standsede den dog igjen. Med disse faa Undtagelser gik Reisen over Sletterne heldig af. Foruden vore 55 Vogne, der vare vel belæssede med Maskinerier og Passagerer, var der 12 Vogne, der eiedes af Brødre, som fulgte med vort Selskab. Broder Preston er en god Mand; hans Foranstaltninger vare udmærkede; han havde stor Indflydelse baade over Emigranterne og Kudskene, hvilket vil sige meget, naar man erindrer, at en Capitain faaer alle Slags Individer at passe paa, naar man reiser over Sletterne. Enighed og broderlig Kjærlighed herskede, og det især iblandt Brødrene fra Skandinavien. Kudskene vare venlige og beredvillige til at afhjælpe ethvert Savn, de kunde, for de Hellige. Naar jeg tager Alt i Betragtning, kan jeg ikke undlade at udtale den Mening, at jeg anseer det langt bedre for Folk, der ere uvante til at kjøre Oxer, at tage med Kirkens Vogne, da de derved undgaae mange Ubehageligheder, Besværligheder og Ansvarligheder, som vilde nedtrykke dem, der ere uvante med dette Arbeide. Kudskene og de Mænd, der ere udsendte hjemmefra til at hjælpe de Hellige, ere ikke alene i Besiddelse af den nødvendige Erfaring for en saa lang Reise, men de ere ogsaa fulde af Liv og Lune og hjælpe derved til at forkorte Tiden og gjøre Reisens Besværligheder lettere. Der har været nogen Sygdom og Dødelighed i nogle af Compagnierne iaar paa Grund af Tørken, der næsten har ødelagt Alt. Det er forbausende, at Sæden staaer saa godt her som den gjør. Haverne i Store Saltsø Stad frembyder i Sandhed et smukt Skue for den trætte Reisendes Øie. Jeg har havt adskillige Æbler, som jeg nok turde stille over andre Landes saavel i Størrelse som i Smag; her findes fortrinlige Færskener, som kun koste 1 Rigsdaler Skjeppen, Blommer, Aprikoser, Kirsebær og Pærer. Idet jeg har gaaet op og ned af Gaderne her, har jeg seet mange Træer, som næsten give efter for Vægten af den Frugt, der hænger

paa dem. Der er Overflødighed paa Arbeide for Emigranterne, som komme ind nu; de føle Alle vel i deres nye Hjem og ville ikke vende tilbage, thi de erkjende, at her er Israels rette Hjem, medens Straffedommene, som skulde ramme de Ugudelige i de sidste Dage, gaae ud over Nationerne. I de 3½ Aar, jeg har været borte herfra, er der skeet megen Forandring og Forbedring, baade i timelig og aandelig Henseende. Det nye Theater er en stor og anseelig Bygning; jeg vilde ønske jeg var istand til at sende Tegninger deraf ud i Verden, saa vilde den see, at de Sidste-Dages Hellige ogsaa besidde Evner, Forstand og Smag til at opføre storartede Bygninger, i Forhold til de Omstændigheder, hvorunder vi leve og have levet siden vi bleve et Folk. En stor Kirkegaard er bleven bygget i min Fraværelse og ligeledes mange smukke Foretagender udførte, som vidne om Folkets Flid og Dygtighed. Enhver, som vil handle i Retfærdighed, kan snart svinge sig op her og blive Borgere af Betydning. Brødrene Cluff og Bechstrøm tilligemed flere af de hjemvendte Missionairer talte i Tabernaklet i Søndags Eftermiddag; deres Bemærkninger glædede og opmuntrede de Hellige her. Brødrene H. S. Eldredge, Stains og John W. Young ere ankomne hertil fra New-York. Capitain John Murdock ankom den 29de August, Sanders den 5te ds. og John R. Young den 12te ds., hvis Compagnier bestode af Hellige fra Skandinavien. Det er nogen Tid siden Brødrene C. W. West og B. Young jun. ankom til denne Stad. Her hersker Fred, Enighed og almindelig Tilfredshed blandt Folket, som boer mellem disse Bjerge, og Gud er med dem. Det er behageligt atter at være hjemme og være samlet med den Høiestes Tjenere. Jeg har aldrig seet Præsident Young og Kimball være mere besjælet af Aanden end netop nu; de ere afholdte af Folket, hvortil de ogsaa ere værdige. Det er tilfredsstillende at tænke paa, at alle Emigranterne komme hertil uden at blive forstyrrede af den Krig og Blodsudgydelse, der finder Sted i dette Land, baade tilhøire og tilvenstre. Dette eengang lykkelige Land er nu i en elendig Forfatning; Nationens Storhed svinder og Folkets Blod flyder i Strømme.

Behag at hilse Brødrene John Smith, Winberg og Brødrene i Contoiret.

Maa Gud velsigne Dem, Br. Smith, og give Dem Lykke i Deres ansvarsfulde Pligters Udførelse, ønsker Deres Broder i Pagten.

A. Christensen.

I „Millennial Star“ findes følgende Udtog af to Breve, det første fra Præs. B. Young, dateret 11te Septbr., og det andet fra Eldste Wilford Woodruff, dateret 8de Septb.; de ere begge fra Zion og vi haabe derfor de Hellige ville læse dem med Interesse:

„De ti Compagnier, som afgik herfra til Florence for at hente Fragt og de Hellige hjem, begyndte Hjemreisen i følgende Orden: J. R. Murdock den 29de Juni; J. M. Sanders den 6te Juli; W. D. Preston den 9de Juli; P. Nebeker d. 25 Juli; D. D. McArthur d. 6 August; H. D. Haight den 8de August; J. W. Woolley den 9de August; T. E. Ricks den 10de August; R. Hyde den 11te August; S. D. White d. 15. August. Følgende Uafhængigheds-Compagnier, som de kaldes, der reise med egen Befordring paa

egen Bekostning, forlode ligeledes Florence: Patterson den 30te Juni; J. R. Young den 7de Juli. Det er vel muligt, at der er flere Compagnier af sidstnævnte Slags paa Veien hertil, men derom er jeg ikke underrettet. Capt. Murdock med Compagni ankom hertil den 29de August; Capt. Patterson den 4de; Capt. Sanders den 5te og Capt. Preston den 9de ds. Capt. Haight reiste forbi Laramie den 5te; Capt. Woolley den 6te og Capt. Ricks den 7de ds. Efter den Hurtighed, hvormed Compagnierne have reist iaar, er det at haabe, at Capt. White, som fører det sidste Compagni, vil være her omtrent den 15de October.

Efter en lykkelig Reise over Atlanterhavet, havde Emigranterne en heldig Tour gjennem Staterne til Florence. Efterat Broder Eldredge havde tilskrevet Dem hvormeget Jernbane- og Dampskibsbilletter fra New York til Florence vilde koste, forlangtes der omtrent 5 Dollars mere for hver Voxen, hvilket vilde have bevirket stor Forstyrrelse i Manges Finantsvæsen, men han var da saa heldig at faae Prisen nedsat til den først bestemte, hvorved alle Emigranterne bleve satte istand til at komme heelt igjennem til Florence. Vore Emigranter reiste gjennem Albany netop paa den Tid alle Haandværkere havde sagt deres Arbeide op, fordi de vilde have mere Løn, men ogsaa her passerede de uforstyrret forbi. Compagnierne paa Cynosure og Amazon ankom til New York akkurat som Bevægelserne ved Udskrivningen derssteds havde lagt sig. Efter Alt at domme, have vi seet Herrens Haand været udrakt over sine Børn, da de vare paa Havet, paa Jernbanerne og paa Sletterne, saa vidt vi ere underrettede.

Broder H. S. Eldredge og min Søn, John W. Young, ankom hertil den 25de f. M., og C. W. West og min anden Søn, Brigham Young, den 27de; Alle ved godt Mod og i Besiddelse af god Helbred, undtagen Br. West, hvis Sundhed dog har tiltaget betydelig.

Brødrene F. Little og Lewis Hills reiste forbi Rock Independence den 4de ds. med Søster Cannon og hendes yngste Barn; Telegrammet, som indeholdt dette, meddeelte ogsaa den sorgelige Efterretning, at hendes lille 2-aarige Datter døde den 2den ds.

Siden jeg vendte tilbage fra Dixie, (Bomuldsegnen) har jeg besøgt Provo, hvor vi havde Forsamling to Dage; den 19de begav jeg mig i Selskab med Præs. Kimball og Wells, flere af de Tolv og Andre til Logan i Cache Valley, hvor der afholdtes Forsamlinger den 22de og 23de f. M.; vi afholdt ogsaa Sammenkomster paa andre Steder paa vor Vei, og vendte tilbage den 26de August.

Da vore nordre Settlementer nu ere temmelig godt ved Magt og eftersom dette Aars Emigration var stor, skal Broder C. C. Rich reise til Bear River paa Østsiden af Cache Valley og danne nye Settlementer. Der kan naturligviis ikke blive gjort meget i Efteraarets Løb, uden at udsee Stederne, lave Forskandsninger, opmaale Landet og gjøre Alt færdigt for Vinterens Komme, saaledes at man strax kan tage fat med fornyede Kræfter, naar Foraaret kommer."

„Nyhederne findes næsten alle i „Deseret News." Præsident Young talte temmeligt strengt til de Hellige paa hans Tour til de nordlige Egne. Han raadede især til at bygge Huse til Kornforraad og deri samle af alle Slags for at kunne imødegaae Hungersnød paa syv Aar; til at lade af med at sende Meel til Guldminerne i de nordlige Egne; at standse med at lave Kornet til Brændeviin og derpaa drikke det, og formanede til at

standse med at reise til Minerne efter Guld. Mange tusind Pund Meel er bleven solgt for en Priis af 3 Dollars pr. Centner, og derpaa sendt til Minerne; Folket har været dumt nok til at sælge saameget til Hedningerne for Spotpriis, at der næsten er bleven Mangel paa Meel paa enkelte Steder hos os selv. Som Følge af Tørken har Hvedehøsten kun givet et ringe Bytte. Melet sælges i Minerne for 40 Dollars pr. Centner, altsaa tjener Handelsmændene 37 Dollars pr. Centner for at føre det herfra og dertil, en Strækning paa 400 engl. Mile; det sælges første Gang for 6 Dollars pr. Centner paa Torvet her idag; førend Foraaret kommer vil det stige betydeligt. Armeen forøges stadig omkring os; det synes den er bestemt paa vor Undergang, men den tager feil; den vil selv falde i den Grav, den graver for de Hellige.

Vi have iaar havt en større Tørke end nogensinde tidligere i disse Dale. Indianerne og Soldaterne have opbrændt Skovene ved Bjergpassene og saaledes ødelagt Træ til mange tusind Dollars Værdi.

Igaar besøgte George A. Smith, jeg selv og Flere Præsident Youngs Uldfabrik, som var i fuld Virksomhed; der findes 240 Spindler; Fabrikken ligger ved den øverste Mølle ved Kanyon Creek; det var smukt at see hvorledes Arbeidet gik fra Haanden. Man er ifærd med at bygge en Bomuldsfabrik. Flere af Emigrant-Compagnierne ere ankomne. Emigrationen er gaaaet stadig og uforstyrret frem, saa vidt jeg er underrettet."

Joseph Smiths Levnetsløb.

Mai 1839. (Fortsat fra Side 47.)

Den næste Dag ventede Oberstlieutnant Hinkle paa mig, som, da jeg traf ham, underrettede mig om, at Officererne for Militsen ønskede en Sammenkomst med os for at komme til et Resultat om de Tvistigheder, der da existerede, da Officererne under de nærværende Omstændigheder ikke ønskede at sætte de strænge Ordre i Udførelse, de havde faaet, hvis det kunde undgaaes. Jeg efterkom strax Indbydelsen og begav mig tilligemed dHrr. Rigdon, Robinson, Wight og Pratt til en Sammenkomst med Officererne for Militsen. Istedetfor at behandle os med Høflighed og som Nogle, der vare komne for at overveie Forholdene, bleve vi til vor store Forbauselse tagne som Krigsfanger og bleve førte til deres Leir. Det vilde være forgjæves for mig at beskrive, hvad der hændte os medens vi opholdt os i Leiren. Det afskyelige Hyl, som udstødtes af meer end tusinde Individer, hvis Ønsker vare at lade deres Hevn gaae ud over mig og mine Venner, var nok til at røre det haardeste Hjerte.

Om Aftenen maatte vi lægge os ned paa den kolde Jord, omgiven af en stærk Bevogtning. Vi bade Officererne om at give os Oplysning om hvorfor vi vare arresterede, men de afsloge koldt enhver Samtale med os. Den næste Dag afholdt man en Krigsret over os, hvori det bestemtes, at jeg og de øvrige af mine Medfanger skulde skydes. Denne Dom skulde

exeqveres den paafølgende Fredag Morgen paa det offentlige Torv til Exempel for de andre Medlemmer af vor Menighed, som man sagde; men ved Guds naadige Mellemkomst skulde deres morderiske Anslag ikke blive udført. Militsen drog derpaa til mit Huus, af hvilket den uddrev min Familie og bortførte alt mit Gods; dette skete med General Lucas's Samtykke.

Da jeg havde Leilighed til at tale med General Wilson, spurgte jeg ham om Aarsagen til denne Behandlingsmaade. Jeg sagde ham, at jeg hyldede Demokratiet og havde altid understøttet Constitutionen. Hertil svarede han: „Det veed jeg nok, og det er derfor jeg vil skyde Dem eller lade Dem dræbe."

Vi bleve førte hen til Torvet, og efter mange Underhandlinger blev det os tilladt at see vore Familier, men stærkt bevogtede. Min Familie græd, thi den troede, at de ugudelige Hensigter, man havde isinde mod os, skulde blive udførte; de klyngede sig hulkende til mine Klæder. Jeg bad om Tilladelse til at faae en privat Samtale med min Hustru i et tilstødende Værelse, men det negtedes mig. Da jeg tog Afsked med min Familie, var jeg nærved at bukke under. Mine Børn klyngede sig til mig, men bleve viste tilbage med Spidsen af Soldaternes Kaarder. Vi bleve derpaa førte til Jackson County under General Wilsons Omsorg; under vort Ophold der, maatte vi ligeledes sove paa Gulvet med en Kappe over os og et Stykke Brænde til Hovedpude; for vor Kost maatte vi endog betale.

(Fortsættes.)

Blandinger.

Skjøndt Philosopherne betragte Latter som en Egenskab ved Fornuften, er Overdrivelse deraf dog altid bleven anseet for et Tegn paa Daarskab.

En klog Mand vil aldrig give efter. Saalænge han kan røre sig og drage Aande, vil han udrette Noget, enten for sig selv, sin Næste eller Efterslægten. Washington arbeidede næsten til sin sidste Livs Time. Saaledes var det ogsaa med Franklin, Howard og Newton. Deres Livskraft svandt aldrig bort. Intet formaaede at fortære deres Aand. Det er en dum Idee at troe, at man bør lægge sig ned og døe fordi man er gammel. Hvem er gammel? Den Virksomme er det ikke, ei hellee den, der daglig arbeider i Videnskabens, Kunstens eller Godgjørenhedens Tjeneste; men den er gammel, der tillader, at hans Kraft svinder bort og lader Livets Foraar henrinde uden nyttig Beskjæftigelse, for hvem Tiden er for lang og for hvem Alt synes at bære Mismodighedens Dragt.

Der er Intet, der virker mere til et Menneskes Skjønhed og Kraft, end en god Charakteer. Den ophøier ham i hvilkensomhelst Stilling, han indtager, og gjør ham Ære paa hvilken af Livets Stadier, han end befinder sig. En god Charakteer burde eftertragtes fremfor alt Andet paa Jorden. Intet slavisk Redskab, ingen listig Smigrer og Ingen, der jager efter Ære, besad nogensinde en god Charakteer; Ret-

færdighedens rene Glæder have aldrig været tilstede hos Saadanne. Hvis unge Mænd blot vidste, hvormeget en moralsk Charakteer vilde ophøie og forædle dem og hvor lyse deres Fremtidsudsigter endogsaa i dette Liv vilde være, naar de besad en ærlig og dydig Tænkemaade, saa vilde man aldrig træffe dem lyttende til Ryggesløshedens og Sandselighedens Stemme.

En oprigtig Læge. En Herre besøgte for nogen Tid siden en Læge, hvem han spurgte om Raad for Rheumatisme, hvoraf han var meget plaget. Lægen satte sig ned og skrev øieblikkelig en Recept. Da Patienten vilde gaae, kaldte Doctoren ham tilbage, sigende: „Skulde min Opskrift være saa heldig at virke til Lindring eller Befrielse for Deres Smerter, behag saa at lade mig det vide, da jeg netop selv lider af en Sygdom, liig Deres, og jeg i de sidste tyve Aar forgjæves har søgt at befrie mig fra den.“

Gjensidig Overbærelse. Der vil altid herske Uro i det Huus, hvor Overbærenhed med hinandens Svagheder og Feil ikke finder Sted. Dersom man lægger et enkelt Stykke Brænde i en Ovn eller paa et Ildsted og tænder Ild i det, vil det gaae ud; læg derimod et Stykke til, saa vil det brænde, og dersom man lægger flere endnu, vil man tilsidst faae en stor Flamme. Dersom et Lem i Familien begaaer en Feil og han faaer Lov at være alene, vil han maaskee skamme sig og gjøre Forbedring, men naar man lader den ene Heftighed gribe fat i den anden, og lægger det ene Stykke Brænde paa Ilden efter det andet, lader det ene stødende Svar følge paa det andet, vil der snart være en stor Ild, der vil gribe fat i Alle.

En Matros faldt 8 a 10 Alen ned fra Takkelagen paa et Krigsskib og traf i sit Fald Lieutenanten. „Elendige,“ sagde Officeren, „hvorfra kommer Du?“ „Jeg kommer fra Irland, Hr. Lieutenant!“ var Matrosens lakoniske Svar.

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne“ udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 14 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Udgivet og forlagt af Jesse N. Smith.

Trykt hos F. E. Bording.